AȘII ARENELOR

O TRECERE ÎN REVISTĂ A JUCĂTORILOR DE RIDICATĂ VALOARE DIN TOATE TIMPURILE

Ca să vorbești despre cei mai buni fotbaliști pe toate posturile de-a lungul anilor nu este un lucru prea ușor. Nu trebuie să uităm că au fost schimbate diferite sisteme de joc. La început a fost folosit jocul deschis (1—2—3—5), apoi s-a trecut la sistemul WM (1—3—2—2—3), apoi cel brazilian (1—4—2—4). Nu-i mai puțin adevărat că sistemele suferă mereu transformări, au decăzut așa zisele „școli tradiționale", s-a renunțat la diferite stiluri.

Dacă jocul portarilor și fundașilor laterali a rămas aproape neschimbat, nu același lucru se poate spune despre jocul „stoperilor". Oare jucătorii de acum cîteva decenii s-ar mai încadra în jocul de acum?

Dar, lăsînd la o parte aceste întrebări să încercăm să vedem care au fost cei mai buni jucători pe fiecare post de-a lungul anilor.

Iată o trecere în revistă făcută de publicația de specialitate **„Pilka Nozna"** din Varșovia, a cărei relativitate este subînțeleasă.

Zamora (stînga) și Combi, doi dintre portarii celebri ai istoriei fotbalului, înaintea partidei **Spania—Italia** din turneul final al C.M. 1938.

PORTARI

Schimbări esențiale în jocul portarilor nu s-au semnalat. Pînă în anul 1939, cea mai impozantă figură rămîne spaniolul **Ricardo Zamora.** Și-a început cariera cu prilejul J. O. din anul 1920 de la Anvers, fiind pe atunci, în vîrstă de 19 ani. Și-a încheiat cariera în anul 1938. A cîștigat aproape singur meciuri atît pentru echipa țării cît și pentru echipele **C. F. Barcelona** sau **Real** unde a jucat. A avut și o „zi neagră" cînd, într-o partidă **Anglia—Spania**, desfășurată la Londra a trebuit să capituleze de... 7 ori.

Cei mai mari „rivali" ai săi au fost: **Planicika** (Cehoslovacia) și **Rudolf Hiden** (Austria) decedat de curînd. Aceștia erau „cei trei mari". Îi urmau: **Platko** (Ungaria), **Olivieri, Ceresoli, Combi** (Italia), **Mazzali** (Uruguay), **Jacob** (Germania), **Hibbs, Woodley** (Anglia), **Van der Meulen** (Olanda).

În anii de după război, (cînd spunem „de după război", ne referim la cel de al doilea), pe primul loc se situează **Lev Iașin,** urmat de: **Banks, Swift** (Anglia), **Zoff** (Italia), **Soskici, Beara** (Iugoslavia), **Schroiff, Viktor** (Cehoslovacia), **Grosics** (Ungaria), **Gilmar** (Brazilia), **Maspoli, Mazurkiewicz** (Uruguay), **Van Beveren** (Olanda), **Zeman** (Austria), **Kelsey** (Țara Galilor)

FUNDAȘI

În sistemul jocului deschis (1—2—3—5), extremele erau dublate de mijlocașii laterali, în timp ce fundașii aveau în „paza" lor pe jucătorii din tripletă. Abia după introducerea sistemului W M, fundașilor li s-a trasat ca sarcină să marcheze extremele. Iar un fundaș care depășea linia de centru, era o raritate. Astăzi, fundașii marchează extremele, atacă și înscriu goluri. Dintre cei care au rămas în istoria fotbalului înaintea celui de al doilea război mondial notăm perechile: **Rosetta-Calligaris, Monzeglio-Allemandi, Foni-Rava** (Italia), **Della Torre-Paternosier** (Argentina), **Nazsazzi-Aripse** (Uruguay), **Rainer-Blum** (Austria), **Male-Hapgood** (Anglia), **Koranyi-Biro** (Ungaria), **Burger-Siroky** (Cehoslovacia).

Dintre fundașii individuali se remarcă: **Domingos** (Brazilia), **Harringer** și **Janes** (Germania), **Minnelli** (Elveția), **Zenișek** (Cehoslovacia) — pe partea dreaptă; **Quincoces** (Spania), **Sesta** (Austria), **Dudas** (Ungaria) — pe stînga. Cei mai buni? **FONI** (Italia) și **HAPGOOD** (Anglia).

După război, s-au remarcat: **D. Santos** și **Carlos Alberto** (Brazilia) **Eyzaguirre** (Chile), **Hanappi** (Austria), **Bergmark** (Suedia), **Burgnich** (Italia). În concluzie: cei mai buni fundași: **N. Santos** (Brazilia), **Fachetti** (Italia), **Novak** (Cehoslovacia), **Lantos** (Ungaria), **Byrne** (Anglia), **Happel** (Austria).

STOPERI

Pînă în anul 1939 au fost foarte puțini. Cei mai buni: **Cullis, Barker** (Anglia), **Jordan** (Franța), **Goldbruner** (Germania).

În anii de după război găsim mai mulți, cum ar fi: **Bellini, Mauro** (Brazilia), **Moore, J. Charlton, Wright** (Anglia), **Vernon** (Irlanda de Nord), **Parola** (Italia), **Popluhar, Pluskal** (Cehoslovacia), **Liebrich, Beckenbauer** (R.F.G.), **Șesternev** (U.R.S.S.), **Salvadore** (Italia), **Santamaria** (Uruguay-Spania), **Germano** (Portugalia), **Lorant** (Ungaria).

MIJLOCAȘI

Înainte de război, cînd se folosea sistemul jocului deschis, cei mai buni erau: **Monti** (Argentina și Italia), **Smistik** (Australia), **Kada** (Cehoslovacia) — în centru. Ca mijlocași laterali ieșeau în evidență: **Andrade** (Uruguay), **Nausch** (Austria), **Serantoni, Locatelli** (Italia), **Kupfer, Kitzinger** (Germania), **Mercer, Cooping** (Anglia), **A. James** (Scoția), **Lazar** (Ungaria).

După război, numărul lor a crescut foarte mult. Vom începe cu **Di Stefano** (Argentina-Spania), **Suarez** (Spania), **B. Charlton, Edwards** (Anglia), **Didi, Gerson, Rivelino, Zito, Bauer** (Brazilia), **Andrade II** (Uruguay), **B. Blanchflower** (Irlanda de Nord), **Rivera, Mazzola** (Italia), **Liedholm, Gren** (Suedia), **Netzer, Overath, (R.F.G.) Netto, Voronin** (U.R.S.S.), **Bozsik** (Ungaria), **Masopust** (Cehoslovacia), **Z. Ceaikovski** (Iugoslavia), **Oewirk** (Austria), **Kopa** (Franța), **Coluna** (Portugalia), **V. Hanegem, Neeskens** (Olanda), **V. Moer** (Belgia), **Deyna** (Polonia), **Bonev** (Bulgaria).

ATACANȚI

În atac avem la dispoziție patru posturi. Candidați în schimb, sînt foarte mulți. Pe aripa dreaptă ar figura, pentru epoca dinaintea războiului: **Stanley Mathews** (Anglia). În altă perioadă — mai îndepărtată — putem introduce pe **Zischeck** (Austria), **Biavati, Pasinatti** (Italia), **Castro** (Uruguay), **Aston** (Franța), **Bickel** (Elveția).

În zilele noastre, lider necontestat este **Garrincha** (Brazilia). Îl urmează: **Hamrin** (Suedia), **Ghiggia** (Uruguay), **Hendersson** (Scoția), **Rahn** (R.F.G.), **Julinho** (Brazilia).

Dintre centri atacanți notăm pe: **Piola, Meazza** (Italia), **Scarone,** (Uruguay), **Stabile** (Argentina), **Lawton, Drake, Dean** (Anglia), **Leonidas** (Brazilia), **Sindelar** (Austria), **Bican** (Austria, Cehoslovacia), **Sarosi, Zsengeller** (Ungaria), **Langara** (Spania), **Backhuys** (Olanda), **Braine** (Belgia), **Nejedly,** (Cehoslovacia).

După război se remarcă: **Pele, Vava, Amarildo, Altafini, Tostao, Ademir** (Brazilia), **Schiaffino, Hochberg** (Uruguay), **Cubillas** (Peru), **Sivori** (Argentina, Italia), **Koesis, Hidegkuti, Albert** (Ungaria), **U. Seeler, G. Müller** (R.F.G.), **Vukas, Zebec, Sekularac** (Iugoslavia), **Kubala** (Ungaria, Cehoslovacia, Spania), **G. Nordhal** (Suedia), **Greaves, Hurst** (Anglia), **J. Charles** (Țara Galilor), **Law** (Scoția), **Best** (Irlanda de Nord), **Fontaine** (Franța), **Kindwall** (Suedia), **Cruyff** (Olanda), **Asparuhov** (Bulgaria), **Eusebio** (Portugalia), **Lubanski** (Polonia).

Pe partea stîngă, numărul candidaților, pe posturi este mult mai redus. Dinainte de război remarcăm pe: **Orsi** (Argentina, Italia), **Bastin Brook** (Anglia), **Vogel** (Austria), **Titkos** (Ungaria), **Colaussi** (Italia), **Brustadt** (Norvegia), **Puc** (Cehoslovacia) .Astăzi, pe primul loc se plasează: **Riva** (Italia), **Gento** (Spania), **Zagalo, Pepe** (Brazilia), **Czibor** (Ungaria), **Finney** (Anglia), **Liddel** (Scoția), **Geaici** (Iugoslavia), **Simoes** (Portugalia), **Keizer** (Olanda), **Gadocha** (Polonia).

Carnet extern

CAZUL DE DOPAJ DE LA BELO-HORIZONTE

De un an, în Brazilia s-a introdus măsura — adoptată în alte campionate, de pildă în cele italian și vest-german cu mult timp înainte — de control anti-doping. Prin tragere la sorți, făcută după meci, cîte doi jucători din fiecare echipă se prezintă la acest control, probele fiind expediate la Rio de Janeiro pentru verificările de laborator. Lucrurile se desfășurau calm, nimic nu intervenea în viața comisiei pe buletinele căreia cuvîntul „negativ" apărea cu regularitate.

Pînă acum o lună, cînd, iată apare primul caz. Nu-i un jucător oarecare acest subiect inaugural al comisiei anti-doping a federației braziliene. E **Campos,** centrul atacant al lui **Atletico Belo-Horizonte**. Controlul și contra-expertiza, cerută de jucător așa cum îi dă dreptul regulamentul operațiunii, sînt nete: folosirea de substanțe conținînd efedrină. Și pentru că e întîiul caz dar și fiindcă e vorba de un fotbalist care figurează printre candidații pentru Weltmeisterschaft, situația lui Campos provoacă imense urmări. Intervine, în desfășurarea evenimentelor, medicul lui **Atletico**, amintindu-ne de identică desfășurare, a faptelor în orice caz de dopaj; acesta afirmă că, suferind de o fractură a maxilarului în partida cu **Vasco de Gama,** Campos a urmat un intens tratament, prescriindu-se numeroase medicamente. Automat, și specialistul care s-a ocupat de accidentul lui Campos intră în anchetă. Ba acest stadiu se află „cazul Campos" în momentul cînd redactăm aceste rînduri.

Efectuînd legătura cu accidentări mult mai grave multe dintre ziarele din Rio, ca să nu mai vorbim de cele din Belo Horizonte se întreabă dacă nu cumva Campos o fi victimă a unui foarte relativ control la comisia din Rio. Unii dintre comentatori vorbesc de un sondaj al probelor, adică de efectuarea de reale probe de laborator doar unora dintre cele trimise, etapă de etapă. Înregistrăm și o reacție venită de departe, dar de competență în materie. **Eddy Merckx,** eroul sau victima unor întîmplări asemănătoare, anunță clubul **Atletico** că medicul său, ca și acela al lui **Racig White,** unde marele campion e vice-președinte, stau la dispoziție pentru consultări sau chiar deplasări la fața locului.

Se înțelege că centrul atacant din Belo Horizonte e suspendat pînă la elucidarea cazului. Mulți se întreabă dacă nu va reprezenta un sfîrșit de carieră confirmarea verdictului comisiei anti-doping. Pentru că sancțiunile prevăzute, în asemenea situații, de regulamentul brazilian prevăd o suspendare de minimum doi ani.

Eftimie IONESCU

CU ALF RAMSEY DESPRE ECHIPA ANGLIEI,

BUCURII ȘI AMĂRĂCIUNI, JUSTIFICĂRI ȘI NĂDEJDI

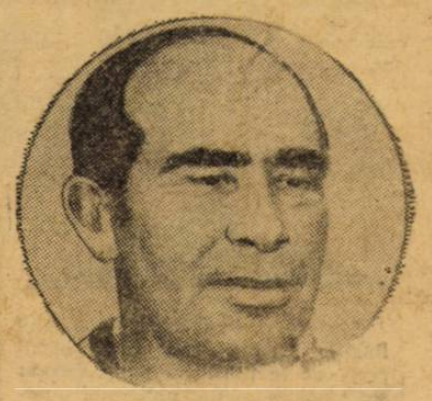

Incontestabil Sir Alf Ramsey, de 11 ani antrenor al națională britanice de fotbal, este la ora actuală una din personalitățile cele mai discutate în lumea sportului. De curînd, la Londra, el a acordat un interviu ziaristului Carlo Grandini trimis special al ziarului „Corriere della sera" din Milano, în care se justifică, clarificînd și unele probleme de viitor ale echipei sale. Redăm pasaje din acest interesant dialog.

— Care au fost momentele de maximă satisfacție și amărăciune pe care fotbalul le-a adus în viața dumneavoastră?

— Ceea ce oferă fotbalul unui om care i-a închinat viața nu este o activitate normală, în care succesele să corespundă eforturilor. De obicei, atunci cînd scontezi mai mult pe o victorie te trezești cu o înfrîngere pe care nimic nu o poate explica. Am avut multe succese. Două campionate cu Tottenham și multe selecționări, ca fundaș dreapta, în echipa Angliei. Ca antrenor mai întîi victoria lui Ipswich și apoi titlul mondial cucerit de selecționata Angliei. Deziluziile au fost desigur și mai multe. Mai întîi cînd, ca jucător, permiteam omului pe care trebuia să-l păzesc să marcheze goluri. Ca internațional cînd am făcut parte din echipa engleză învinsă de S.U.A. cu 1—0, la campionatele mondiale ale anului 1950. Apoi au urmat marile deziluzii provocate de victoria Iugoslaviei asupra noastră la Florența, în cadrul semifinalelor campionatului european 1968. Apoi, în Mexic, cînd am fost învinși de selecționata R.F. Germania, deși conduceam cu 2—0 și, mai recent, eliminarea noastră de către Polonia în meciurile de calificare pentru München.

— După ce echipa dumneavoastră a pierdut calificarea la Campionatul mondial, în favoarea polonezilor, multă lume a presupus sau că veți demisiona sau că veți fi eliberat din funcție de forurile răspunzătoare de fotbalul englez Nimic însă nu s-a întîmplat. De ce?

— Vă referiți desigur la zvonurile puse în circulație de ziariștii englezi. Ei mă critică foarte adesea și bine fac, deoarece multe din observațiile lor sînt juste și obiective. Ele reprezintă însă numai punctul lor de vedere.

— Ca responsabil de echipă națională, recunoașteți că ați comis greșeli?

— Nimeni nu poate fi atît de sigur de sine încît să se considere infailibil. Am comis greșeli, dar fiind de bună credință. E ușor să privești în urmă și să spui dacă făceam așa în locul aceleia, etc... Cu „dacă" nu mergi prea departe.

— Cum explicați curba descendentă a națională engleze?

— Într-o lume în care totul se dobîndește prin luptă continuă și munca îndîrjită, nimeni nu posedă dreptul de a fi mereu învingător. Trofeele fotbalului trebuie să se repartizeze pe o arie cît mai largă, acesta pentru binele jocului. În 1966 aveam o echipă bună și am învins la mondiale. În 1970 la Mexic aveam o echipă și mai bună și am pierdut. În fotbal nu poți face ipoteci asupra rezultatelor. Echipa actuală nu a obținut rezultate fericite și a produs destule deziluzii, dar cu toate acestea, este o foarte bună echipă.

— Nu credeți că avînd în formație un nou Charlton și un nou Moore, echipa dv. ar putea obține alte rezultate?

— E clar că fiecare antrenor federal acuză lipsa jucătorilor săi de bază, atunci cînd aceștia lipsesc. Charlton nu a fost încă înlocuit. Cazul nostru poate fi comparat cu acela al națională braziliene care l-a pierdut pe Pele. Nu știu în ce situație se va găsi națională Italiei atunci cînd se vor retrage Rivera, Mazzola, Burgnich și Facchetti. Pentru a avea succes o echipă națională trebuie să posede cel puțin 3—4 jucători de super-clasă, ceea ce nu cred că este cazul cu formația Angliei din momentul de față. Avem o reprezentativă bună, de un nivel destul de convenabil, dar lipsită de individualități. Nu vreau să fiu lipsit de amabilitate față de jucătorii ce îi am la dispoziție, dar în ziua în care se va ivi un alt Charlton, un alt Moore, Ball sau Peters îi voi primi cu brațele deschise. Sînt sigur că ei există în rîndurile acestor minunați tineri care se maturizează în fotbal sub ochii noștri. Trebuie numai să știm să privim.

— La München se vor confrunta din nou cele două mari școli de fotbal — cea europeană și cea sud-americană. Care sînt favoriții dumneavoastră?

— Dacă e adevărat că echipele europene se adaptează greu la condițiile de mediu sud-americane, același lucru este valabil și verificat și pentru sud-americanii aflați în turnee europene. Nu cred că terțetul Brazilia — Argentina — Uruguay va avea o viață ușoară în fața echipelor R. F. Germania, Italiei sau Iugoslaviei, bineînțeles dacă aceasta din urmă se va califica. Cît ne privește, ne-am început pregătirile pentru C.M. 1978 cu meciul Anglia — Italia. Rezultatul pentru noi nu este concludent, dar nici nu prezintă vreo importanță. Dar, dacă italienii vor juca și la München așa cum au jucat pe Wembley, nu văd cine le-ar putea sta împotrivă".

CORESPONDENȚĂ SPECIALĂ PENTRU REVISTA „FOTBAL"

FOTBALIȘTII IUGOSLAVI AU ÎNCEPUT PREGĂTIRILE

Hotărîrea F.I.F.A. ca cel de al treilea joc **Iugoslavia — Spania** să se dispute la 13 februarie în R. F. Germania a pus capăt incertitudinilor și comentariilor de tot felul. În urma hotărîrii, reprezentanții celor două țări au căzut de acord ca jocul să se dispute la Frankfurt pe Main la lumina reflectoarelor. În vederea dificilei partide, toate cluburile iugoslave din prima ligă și-au început antrenamentele. În acest fel, toți componenții lotului vor atinge la data programării meciului cu Spania, forma corespunzătoare. La 25, 26, 27 ianuarie va avea loc la Split tradiționalul turneu de fotbal al „celor 4" — **Hajduk, Dinamo Zagreb, Steaua roșie** și **Partizan** — deci echipele care dau majoritatea jucătorilor pentru echipa națională. La Split vor fi convocați și ceilalți selecționabili pentru că pe însorita coastă dalmată va continua pregătirea lotului pînă la plecarea la Frankfurt (luni 11 februarie).

Comisia de selecționeri a cerut în continuare avizul forului militar pentru ca **Geaici, Paunovici, Santraci** și **Musemici** să poată participa la pregătiri. Ultimii doi sînt de mare actualitate întrucît „noarul" **Bajevici** — eliminat la Atena — va fi cu siguranță suspendat, neavînd drept de joc. De asemenea, federația iugoslavă s-a adresat clubului francez **Troyes** pentru utilizarea internaționalului **Petkovici,** pe al cărui aport selecționerii contează foarte mult. **Miljan Miljanici,** membru al comisiei, a urmărit, timp de 10 zile, în Spania jocuri din campionat ,observînd forma celor vizați de **Kubala** pentru lotul național. Asistînd la Frankfurt la tragerea grupelor pentru turneul final, Miljanici a declarat ziariștilor: „Deși e prematur ca noi sau spaniolii să comentăm șansele echipelor din grupa a doua (Brazilia, Scoția, Zair) înaintea „hopului" de la 13 februarie, îmi permit totuși să spun că și Spania și Iugoslavia, dacă se califică, au șanse reale ca, alături de Brazilia să joace în fazele superioare ale campionatului mondial".

Dușan BUGARIN
Belgrad, ianuarie